

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/75/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010613
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3824010613.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a Mgr. Jána Odnogu v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. D., C. XXXX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody llava, na neverejnom zasadnutí dňa 07. októbra 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. apríla 2025, sp. zn. 26Nt/15/2024, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 26. januára 2022, sp. zn. 3T/85/2020, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10. mája 2022, sp. zn. 23To/31/2022, bolo rozhodnuté, že odsúdený A. B. je vinný zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. účinného v čase činu na tom skutkovom základe, že

od presne nezistenej doby minimálne od februára 2019 do presne nezisteného dňa minimálne v mesiaci december 2019 si od presne nestotožnenej osoby opakovane zadovážoval, následne prechovával psychotropnú látku pervitín - metamfetamín, ktorý následne užíval pre vlastnú potrebu, a to v rozsahu do troch jednorazových dávok drogy, prípadne dával alebo predával iným osobám, konkrétne:

- E. F., ktorej psychotropnú látku pervitín (metamfetamín) predával opakovane po dobu jedného mesiaca v presne nezistenom čase v mesiacoch február až marec 2019, v D. E. D., E. G. C. H. XXXX/XX pred bytovkou, ako aj v byte č. XX, ktorý mal obvinený v podnájme, pričom za uvedené obdobie jej pervitín dal, alebo predal asi dva alebo trikrát do týždňa v bližšie nezistenom množstve, avšak v rozsahu, ktorý bol spôsobilý ovplyvniť jej psychiku, ktorý E. F. užíla pre vlastnú potrebu,

- A. I., ktorej psychotropnú látku pervitín (metamfetamín) predal celkovo dvakrát v oboch prípadoch jednu dávku pervitínu v priesvitnom uzatvárateľnom sáčku za sumu 10 € a to počas jedného mesiaca, v presne nezistenej dobe v lete, respektíve začiatkom jesene 2019 na presne nezistenom mieste v D. E. D., ktorý pervitín A. I. užíla pre vlastnú potrebu a to v rozsahu, ktorý bol spôsobilý ovplyvniť jej psychiku.

Za to bol odsúdený podľa § 172 ods. 1, § 37 písm. m) a § 38 ods. 2, 5, Tr. zák. účinného v čase činu na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Odsúdený v predmetnej veci podal návrh na povolenie obnovy konania, vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 3T/85/2020 (ďalej len „pôvodné konanie“, ak nie je uvedené inak).

O uvedenom návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania bolo rozhodnuté napadnutým uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. apríla 2025, sp. zn. 26Nt/15/2024, tak, že podľa § 399

ods. 2 Tr. por. súd návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol s odôvodnením splnenia podmienky na obnovu konania podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu po jeho vyhlásení podal sťažnosť odsúdený do zápisnice o verejnom zasadnutí. Odsúdený dodatočne prostredníctvom svojho obhajcu podanú sťažnosť písomne odôvodnil nasledovne:

„Okresný súd v napadnutom uznesení sa sústredil na opis skutočností súvisiacich s konaním č. 3T/85/2020, vrátane odvolacieho konania a konania o dovolaní ako aj s konaním o povolenie obnovy konania č.k. BN.3Nt/19/2022.

Ako dôvod rozhodnutia o zamietnutí návrhu súd uviedol, že : „ pokiaľ ide o novú skutočnosť, teda výpoveď svedka I. preto, že de facto nejde o nič nové, ide o ďalšie z tvrdení spočívajúce v tom, že svedkyňa I. krivo svedčila, pričom táto informácia vyplýva z účelového vyťažovania svedkyne, ktorá už bola viackrát relevantne k veci vypočutá pred súdom. Neboli produkované ani žiadne dôkazy okrem domnienok, že užívanie návykových látok a neskoršia psychiatrická diagnóza má vplyv na pravdovravnosť svedkyne.“

Odsúdený nesúhlasí s s týmto tvrdením, ako aj s viacerými ďalšími závermi súdu, ktoré sú uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia.

Nestotožňuje sa s hodnotením svedeckej výpovede J. I. zo strany súdu.. Podľa názoru súdu iniciatíva tohto svedka svedčí o plnení úkolu zháňania informácií, vrátane vyťažovania svedkyne I.. Z obsahu svedeckej výpovede J. I. však takéto skutočnosti nevyplývajú. Svedok pritom logicky uvádzal opis skutočností, ktoré mu uviedla I. ako aj opis okolností za ktorých mu tieto informácie boli poskytnuté.

Pri svojej výpovedi svedok uvádzal, že sa počas výkonu trestu nestretával s odsúdeným,, nepotvrdil, že by ho niekto požiadal aby pátral a zisťoval podrobnosti týkajúce sa skutku odsúdeného. Uviedol okolnosti svojho stretnutia s A. I., pričom týchto stretnutí malo byť viac. Potvrdil, že priamo I. mu povedala, že proti odsúdenému B. svedčila a využila pritom možnosť pomstiť sa mu za to, že ju oklamal pri kúpe návykovej látky.

Svedok I. počas výpovede tiež potvrdil, že priamo A. I. mu povedala i to, že má zdravotné problémy, že sa liečila v K. a že má schizofrémiu, bipolárnu poruchu a ide si vybavovať dôchodok.

Rovnako svedok potvrdil, že je autorom listov, ktoré dostal odsúdený B. v 11 a 12. mesiaci a výslovne uviedol, že informácie, čo uviedol v liste sú pravdivé. Uviedol tiež, že má list, ktorý mu písal odsúdený a môže ho odovzdať súdu.

Súd vo vzťahu k výpovedi svedka I. spochybňuje jej pravdivosť, čo odsúdený a obhajoba považuje za nesprávne, pretože sa potvrdilo to čo už v inom konaní o povolení obnovy konania tvrdil iný svedok L. a to, že A. I. konala proti odsúdenému zo zisťných dôvodov.

Reálny základ a pravdivosť výpovede I. potvrdzuje okrem iného i to, že ako prvý poskytol informácie o zlom zdravotnom stave A. I., ktoré sa v konaní preukázali potvrdením ošetrojúceho lekára.

Nemožno súhlasiť s dôvodmi uvádzanými súdom vo vzťahu k zdravotnému stavu A. I.. Je pravdou, že ošetrojúci psychiater vo svojom stanovisku zo dňa 13.03.2025 uviedol, že táto je v ambulancii evidovaná celkovo od roku 2015, kedy bola len jednorazovo vyšetrená. Následne mala byť liečená už od roku 2022 pre psychotickú symptomatiku pri užívaní drog a ďalej v roku 2023 už bola hospitalizovaná vo M. K. s diagnózou ťažkej duševnej choroby (paranoidná schizofrémiia). Jej liečba pokračuje i súčasnosti.

Zo strany lekára bolo tiež uvedené, že v roku 2019 ambulanciu nenavštevovala a preto sa ku stavu A. I. v tomto období vyjadriť nemôže. K možnosti výpovede I. pre súdom sa vyjadril, že táto je možná pri „pri jasnom, trpezlivom a empatickom prístupe“

Napriek stanovisku lekára k možnosti výsluchu A. I. súd jej výsluch odmietol. Ako podstatnú skutočnosť uviedol, (poukazujúc pritom na lekársku správu),že výsluch je možný napriek jej diagnóze a liečbe. Podľa názoru súdu neplatí jednoduchá úvaha, že ak trpí nejakou diagnózou, to znamená, že nie je

možný jeho výsluch alebo dokonca, že je svedok nedôveryhodný alebo, že má tendenciu klamať alebo krivo skončiť.

V ďalšej časti unesenia súd pripúšťa, že svedkyňa mohla svedkovi I. (pripustiť verziu obhajoby) hocičo, pričom ním sprostredkovaná výpoveď nemôže mať relevanciu procesne korektnej výpovede v trestnom konaní. Súd tiež uvádza, že relevantný je jedine výsluch pred OČTK, či pred súdom a nemožno klásť rovnakú relevanciu výsluchu inou osobou (iným svedkom), ktorá vyťažuje svedka spôsobom ako uzná za vhodné s nejasným motívom za nejasných podmienok s istým vzťahom k osobe, ktorej prejavuje láskavosť.

Odhliadnúc od už vyššie podanému stanovisku k negatívnemu hodnoteniu výpovede a osoby svedka I., si dovoľujeme uviesť, že je možné súhlasiť s názorom, že o tom, že relevantným je jedine výsluch pred OČTK alebo súdom. Z obsahu výpovede svedka vôbec nevyplýva, že by viedol výsluch alebo iné vyťažovanie A. I.. On v podstate informoval odsúdeného o skutočnostiach, ktoré sa dozvedel od I. pri ich rozhovoroch. Tieto potvrdil i pri svojom výsluchu pred súdom.

Okrem už spomínanej zhody s výpoveďou svedka L. o zisťovaní konania A. I. pri svojich výpovediach, sa potvrdili i ním uvádzané informácie o jej zdravotnom stave.

Je pravdou, že I. už bola viackrát relevantne vypočutá na súde. V základnom konaní to bolo napríklad v roku 2021 (27.5.2021), čo je necelý rok pred konštatovaním zistenia psychických problémov v roku 2022.. Navyše v čase svojej výpovede v konaní č. BN-3Nt/19/2022 už mala diagnostikovanú psychickú poruchu a v roku 2023, t.j. v roku vydania rozhodnutia o návrhu na povolenie obnovy konania už bola hospitalizovaná vo M. K.. s diagnózou ťažkej duševnej choroby.

Pri žiadnej svojej výpovedi (či už pred OČTK alebo súdom) A. I. neuvádzala, že má duševné problémy. Z informácií, ktoré sú známe o paranoidnej schizofrémii, táto má svoj časový vývoj, ktorý je u jednotlivých osôb rozdielny. Charakteristickým prejavom je, okrem iného aj to, že postihnutý robí neobvyklé a neobjektívne závery, prevládajú bludy a halucinácie, ktoré môžu byť zrakové, sluchové, čuchové a aj chuťové.

V prípade vykonania výsluchu A. I., mohli byť zistené viaceré skutočnosti dôležité pre posúdenie pravdivosti jej výpovede. Nie je napríklad známe, či sa po roku 2015 neliečila u iného psychiatra, aký bol jej zdravotný stav v rokoch, kedy vypovedala pred súdom alebo OČTK. Mohla sa vyjadriť aj k tvrdeniam svedka I. o dôvodoch jej výpovede proti odsúdenému. Namiesto jej výpovede súd sa uspokojil s názorom, že svedkyňa už bola relevantne vypočutá a že nezmenila svoju výpoveď ani v konaní spis. zn. BN-3Nt/19/2022. Z odôvodnenia súdu možno vyvodiť, že súd neočakával zmenu jej výpovede ani v tomto konaní, čo je predčasný a nepotvrdený záver a to aj s ohľadom na nové zistené skutočnosti o jej zdravotnom stave. Súčasne je to postup znamenajúci porušenie práv na obhajobu.

Výpoveď A. I. mohla byť základom pre správne rozhodnutie súdu o ďalších navrhnutých dôkazoch, napr. pre znalecké skúmanie duševného stavu, vrátane zistenia časového vývoja jej duševnej poruchy.

Tak ako zo strany obhajoby už bolo uvedené výpovede F. a I. bral súd ako vzájomne prepojené. V prípade spochybnenia výpovede I. a preukázania jej nedôveryhodnosti, by znamenalo odstránenie jedného z dôvodov verdiktu proti odsúdenému a bolo by možné po povolení obnovy konania opätovne hodnotiť podmienky trestnosti a určenie výšky trestu a to aj s ohľadom na zmenu trestnej legislatívy

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti odsúdený navrhuje aby Krajský súd v Trenčíne zrušil uznesenie Okresného súdu Prievidza č.k. 26Nt/15/2024 -72 zo dňa 07.04.2025 a rozhodol o veci sám alebo aby mu uložil, aby o veci znovu konal a rozhodol.“

Odsúdený podanú sťažnosť odôvodnil aj vlastným písomným podaním. V tomto písomnom podaní v súlade s argumentáciou svojho obhajcu zdôrazňoval, že podľa jeho názoru tvrdenie svedka I., ako aj listy od tohto svedka odôvodňujú povolenie obnovy jeho pôvodného konania aj s poukazom na nové poznatky o zdravotnom stave svedkyne I.. Ďalším písomným podaním doplnil dôvody sťažnosti aj tým, že dôvody rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci prejudiciálneho konania pod sp. zn. C-544/23 samé osebe zakladajú dôvod na povolenie obnovy jeho pôvodného konania.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd v súlade s ustanovením § 402 ods. 1 Tr. por. rozhodol napadnutým uznesením o návrhu odsúdeného na verejnom zasadnutí. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti nie sú vytýkané chyby konania predchádzajúce napadnutému uzneseniu.

Pokiaľ ide o správnosť a zákonnosť samotného napadnutého uznesenia okresného súdu, podľa obsahu napadnutého uznesenia okresný súd v rámci dokazovania na verejnom zasadnutí nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli byť považované za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.

V súvislosti s prejednávaným prípadom krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že zákonné podmienky pre povolenie obnovy trestného konania upravuje ustanovenie § 394 Tr. por.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 394 ods. 2 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným uznesením súdu o zastavení trestného stíhania, podmienenom zastavení trestného stíhania alebo podmienenom zastavení trestného stíhania, spolupracujúceho obvineného sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi viesť k záveru, že dôvody na zastavenie alebo podmienené zastavenia tu neboli a že je namieste v konaní o obžalobe pokračovať.

Podľa § 394 ods. 3 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným uznesením prokurátora o zastavení trestného stíhania, právoplatným uznesením prokurátora o podmienenom zastavení trestného stíhania alebo o podmienenom zastavení trestného stíhania, spolupracujúceho obvineného sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy prokurátorovi skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi viesť k záveru, že dôvody na zastavenie alebo podmienené zastavenie tu neboli a že je namieste podať proti obvinenému obžalobu, alebo konať o dohode.

Podľa § 394 ods. 4 Tr. por. skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj

a) rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť,

b) strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

Podľa § 394 ods. 5 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo niektorým zo spôsobov uvedených v predchádzajúcich odsekoch, sa povolí aj vtedy, ak sa právoplatným rozsudkom zistí, že policajt alebo prokurátor, sudca alebo prísediaci v pôvodnom konaní porušením povinnosti spáchal trestný čin.

Z obsahu spisu vyplýva, že odsúdený sa obsahom svojho návrhu na povolenie obnovy konania povolenia domáha obnovy konania z dôvodu podľa § 394 ods. 1 Tr. por., teda z dôvodu existencie nového dôkazu, ktorý by mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste.

K vyššie citovaným ustanoveniam krajský súd považuje za potrebné uviesť, že obnova konania z dôvodov podľa § 394 ods. 1 Tr. por. je mimoriadnym opravným prostriedkom, účelom ktorého je náprava právoplatného rozhodnutia, ktoré vychádza zo súdom zistených skutkových okolností, ktoré skutkové okolnosti zrejme nemôžu byť považované za správne, pretože dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy v pôvodnom konaní neznáme a tieto nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k iným skutkovým zisteniam súdu. Keďže správne zistenie skutkového stavu veci je prvoradým predpokladom na správnu aplikáciu právnych predpisov, tento mimoriadny opravný prostriedok nie je určený na nápravu súdnych rozhodnutí, v ktorých by malo dôjsť k nesprávnemu a nezákonnému postupu súdu v dôsledku nesprávneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu veci, nesprávneho výkladu právnych noriem hmotného práva, prípadne k porušeniu procesných právnych noriem, na ktorú nápravu slúži iný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie (§ 368 ods. 1 a nasl. Tr. por.).

Krajský súd ďalej považuje za potrebné dodať, že pri posudzovaní splnenia podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku súd hodnotí návrh na obnovu konania z dvoch hľadísk. Prvým hľadiskom je to, či v návrhu na povolenie sú vôbec uvádzané skutočnosti a dôkazy súd skôr neznáme. Druhým hľadiskom je to, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samé osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi predtým mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie. Riešenie tejto druhej otázky prichádza do úvahy až po kladnej odpovedi na prvú otázku.

Z hľadiska posúdenia skutočností alebo dôkazov uvedených v návrhu na obnovu konania, je rozhodné, že musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr, teda v pôvodnom konaní, známe, neboli predmetom dokazovania, ani neboli v tom čase v spise obsiahnuté. Otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k inému rozhodnutiu, nemožno riešiť bez hodnotenia dôkazného významu novo tvrdenej skutočnosti alebo novo navrhovaného dôkazu. Toto hodnotenie sa však nevzťahuje priamo na skutok, ktorý bol predmetom pôvodného konania, alebo na osobu páchatela, ale vzťahuje sa na doteraz vykonané dôkazy a doterajšie zistenia skutkového stavu veci. Z uvedeného podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe teda vyplýva, že v konaní o povolenie obnovy súd nemôže, teda nemá žiadnu právomoc preskúmať vecnú správnosť rozsudku a zákonnosť postupu súdu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahov spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevyporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mylil pri hodnotení dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (viď napr. R 35/1988, R 6/1997).

Z obsahu podaného návrhu na obnovu konania vyplýva, že odsúdený v ňom poukazoval na to, že podľa informácií od svedka I. svedkyňa I. mala v pôvodnom konaní nepravdivo vypovedať v neprospech odsúdeného z pomsty. Z podaní a vyjadrení odsúdeného a ani jeho obhajcu nevyplýva, aké konkrétne informácie, v pôvodnom konaní neznáme, by mala priniesť výpoveď tejto svedkyne, ak by podľa ich názoru mala vypovedať pravdivo.

Na základe preskúmania obsahu spisového materiálu z pôvodného konania krajský súd konštatuje, že svedkyňa I. ako v prípravnom konaní, tak aj v konaní pred súdom, uviedla, že odsúdený jej poskytol nejakú látku v prievitnom sáčku. Túto skutočnosť potvrdil aj samotný odsúdený s tým, že látka v sáčku nebola pervitínom. Rozdiel medzi výpoveďami tejto svedkyne v prípravnom konaní a v konaní na súde je len v tom, že pokiaľ v prípravnom konaní svedkyňa hovorila o pervitíne, pred súdom v zhode s obranou odsúdeného pripustila, že to nemusel byť pervitín, ale mohla to byť aj nejaká iná, z hľadiska legálnosti držby nezávadná látka. Z konkrétneho obsahu spisového materiálu teda vyplýva, že v pôvodnom konaní mali súdy oboch stupňov k dispozícii ako verziu výpovede svedkyne I., svedčiacu v neprospech odsúdeného, tak aj verziu tejto svedkyne, svedčiacu v prospech odsúdeného a úplne súladnú s verziou odsúdeného. Za podstatnú v tomto smere považuje krajský súd aj obhajobnú obranu odsúdeného, prezentovanú aj v rámci odvolacieho konania, podľa ktorej obrany sa odsúdený v konaní na súdoch oboch stupňov domáhal toho, aby súdy pri ustáľovaní skutkového stavu veci vychádzali z

obsahu výpovede svedkyne I. z prípravného konania, ale aby vychádzali z jej výpovede pred súdom, ktorá výpoveď bola zhodná s tvrdeniami odsúdeného.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené súdy už v pôvodnom konaní mali k dispozícii obsah výpovedí svedkyne I. ako v neprospech, tak aj prospech odsúdeného (súladný s tvrdením odsúdeného) a v tomto konaní nebola ani osvedčená vôľa svedkyne I. vypovedať o skutkových okolnostiach úplne inak, ako vypovedala v pôvodnom konaní, tvrdenia svedka I., ako aj obsah listov tohto svedka odsúdenému nemôžu napĺňať pojmové znaky „nového“ dôkazu v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. S poukazom na to, že uvedené skutočnosti považoval krajský súd za rozhodné pre posúdenie dôvodnosti návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania z pôvodne uplatneného dôvodu podľa § 394 ods. 1 Tr. por., vyhovie návrhom odsúdeného na vykonanie dokazovania v tomto konaní, vrátane návrhu na znalecké skúmanie duševného stavu svedkyne, by celkom zjavne neprinieslo výsledky, ktoré by mohli byť spôsobilé ovplyvniť pre túto vec rozhodný záver, podľa ktorého súdy oboch stupňov mali k dispozícii aj verziu výpovede svedkyne I., súladnú s obranou odsúdeného, ním prezentovanou v pôvodnom konaní.

Pokiaľ ide o dodatočne odsúdeným navrhnutý dôvod na povolenie obnovy konania na základe právnych názorov Súdného dvora Európskej únie (ďalej len „Súd“, ak nie je uvedené inak) k aplikácii článku 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“, ak nie je uvedené inak), krajský súd považuje za nutné zdôrazniť, že si ctí a rešpektuje prednosť právne záväzných aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie pred zákonmi Slovenskej republiky tak, ako mu to ukladá čl. 1 ods. 2 v spojení s čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“, ak nie je uvedené inak). Z uvedeného dôvodu podľa právneho názoru krajského súdu vo všeobecnosti v prípade opodstatnenosti nemôže byť vylúčená možnosť povolenia obnovy konania za predpokladu, ak by právne záväzný výklad Súdu k aplikácii právne záväzného aktu Európskej únie zakladal povinnosť uprednostniť ho pred aplikáciou platného a účinného zákona Slovenskej republiky. V prípade právnych záverov rozsudku Súdu vo veci C-544/23 však zjavne nejde o právne závery k výkladu čl. 49 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 Charty, ktoré by mohli byť vôbec aplikovateľné na tento prípad odsúdeného.

Z obsahu rozsudku Súdu vo veci C-544/23 vyplýva, že súd v ňom poskytuje výklad obsahu pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok (final conviction)“ v štádiu konania správneho súdu o kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu správneho súdu o správnej žalobe vo veci správneho trestania (§ 6 ods. 1, 2 písm. c/ Správneho súdneho poriadku). Podľa názoru odsúdeného sa majú právne závery tohto rozsudku tiež vzťahovať na „právoplatný odsudzujúci rozsudok“, vydaný v trestnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku aj po tom, čo takýto rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť podľa § 183 Tr. por.

Krajský súd zdôrazňuje, že obsah odôvodnenia rozsudku Súdu vo veci C-544/23 v žiadnom z jeho bodov nerieši otázku výkladu pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok“, vydaný v trestnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku, ale len otázku výkladu pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok“ v rámci správneho trestania v právomoci orgánov verejnej správy (§ 6 Správneho poriadku). Povinnosť zakotviť do právneho poriadku Slovenskej republiky právomoc súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy nepochybne vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), konkrétne z práva každého na súdne prejednanie akéhokoľvek jeho trestného obvinenia zo spáchania trestného „deliktu“. Vzhľadom na to, že podľa ustálenej súdnej praxe nielen Súdu, ale aj Európskeho súdu pre ľudské práva „trestnými deliktmi“ sú nielen trestné činy, v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky uvedené v Trestnom zákone (viď najmä body 66. a nasl. rozsudku Súdu vo veci C-544/23), právna úprava preskúmania zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy vo veciach správneho trestania podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku v právnom poriadku Slovenskej republiky zabezpečuje podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru naplnenie práva každého na súdne prejednanie akéhokoľvek jeho trestného obvinenia pre trestný delikt, ktorý nie je trestným činom podľa ustanovení Trestného zákona.

Zo obsahu vyššie uvedeného rozsudku Súdu, konkrétne z obsahu bodu 96. jeho odôvodnenia vyplýva, že jeho rozhodnutím vo veci C-544/23 nie je v žiadnom prípade dotknutá správnosť, jeho záveru, vyslovená už vo veci C-650/13, podľa ktorého záveru „pravidlo retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho ustanovenia trestného zákona, ktoré sa nachádza v článku 49 ods. 1 poslednej vety Charty, sa má uplatniť, pokiaľ nebol vyhlásený žiadny právoplatný odsudzujúci rozsudok (poznámka krajského súdu - final conviction).

Krajský súd poukazuje na to, že právne závery Súdu v jeho rozsudku vo veci C-544/23 sa týkajú výlučne obsahu pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok“ v konaní podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku. Krajský súd tiež konštatuje, že uvedené závery Súdu žiadnym spôsobom ani len nespochybňujú dlhodobou ustálenú aplikačnú prax, podľa ktorej právoplatný a vykonateľný odsudzujúci rozsudok je rozsudok všeobecného súdu Slovenskej republiky, vydaný v trestnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku, proti ktorému podľa § 183 ods. 1, 2 Tr. por. zákon buď (a) nepripúšťa odvolanie, alebo (b) zákon síce pripúšťa odvolanie, ale (1.) odvolanie v lehote podané nebolo, alebo (2.) oprávnené osoby sa odvolania výslovne vzdali alebo ho výslovne vzali späť, alebo (3.) podané odvolanie bolo zamietnuté.

Krajský súd s poukazom na výkladové pravidlo v čl. 52 ods. 3 Charty považuje za nutné zdôrazniť, že obsah rozsudku Súdu vo veci C-544/23 žiadnym spôsobom nespochybňuje ani skutočnosť, že právoplatný odsudzujúci rozsudok súdu podľa § 183 Tr. por. je podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru „exekučným titulom“ pre obmedzenie osobnej slobody, teda pre zákonné uväznenie po (konečnom) odsúdení súdom.

Z vyššie uvedeného krajský súd vyvodil záver, podľa ktorého rozsudok všeobecného súdu v pôvodnom trestnom konaní, obnovy ktorého sa odsúdený domáha, je konečným právoplatným a vykonateľným odsudzujúcim rozsudkom podľa § 183 ods. 1, 2 písm. b) bod 3 Tr. por., teda právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, ktorá právna skutočnosť podľa bodu 96. rozsudku Súdu vo veci C-544/23 bráni uplatneniu pravidla retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho ustanovenia trestného zákona podľa článku 49 ods. 1 posledná veta Charty na tento prípad odsúdeného. Z uvedených dôvodov krajský súd aj pri rešpekte ustanovení čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 2 Ústavy sa nemohol stotožniť so správnosťou argumentácie odsúdeného, podľa ktorej argumentácie právne závery v odôvodnení rozsudku Súdu vo veci C-544/23 by boli v tomto prípade spôsobilé založiť ústavne konformný zákonný dôvod na povolenie obnovy pôvodného konania.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.